

ה"ת 10295/06/20 - משטרה ירוקה נגד מובילי הר הנגב בע"מ

בית משפט השלום בחדרה

ה"ת 10295-06-20 משטרה ירוקה נ' מובילי הר הנגב בע"מ

בפני	כבוד השופט אהוד קפלן
מבקשת	משטרה ירוקה
נגד	
משיבה	מובילי הר הנגב בע"מ

החלטה

רקע והליכים קודמים:

1. ביום 2/6/2020 בוצע במשרדי ומתקני החברה ברהט ובג'ת חיפוש עפ"י צווי חיפוש שהוצאו ביום 27/5/2020, ובמסגרת החיפוש נתפסו כלים הנדסיים שונים, מחשבים, מכשיר DVR וטלפונים ניידים.

ביום 22/6/2020 הגישה החברה בקשה להחזרת ששת הכלים ההנדסיים שנתפסו ביום 3/6/2020 במסגרת צווי החיפוש.

בבקשה נטען כי כלים אלה משמשים את המשיבה לצורכי העבודה והשבתתם גורמת לפגיעה בתעסוקה באתרים שלה המשיבה וכי המשך השבתת הפעילות של המשיבה תגרום למצב שבו עלולים הקבלנים שמשתמשים בשירותי המשיבה להשליך את פסולת הבניין בשטחים פתוחים ברשות הרבים.

2. ביום 3/7/2020 נתתי החלטה הדוחה את הבקשה, בה נקבע כי במקרה זה לא מדובר בהשלכת פסולת "אקראית" אלא בפעילות שיטתית הגורמת נזק סביבתי רב ויש להעדיף את הפן המניעתי מהישנות העבירות על פני האינטרסים הכלכליים של החברה.

על ההחלטה הוגש ערר למחוזי (ע"ח 30876/07/20), שנדון ביום 23/7/2020 בפני כב' השופט ניצן סילמן.

3. ביום 26/7/2020 ניתנה החלטת בית-המשפט בערר, לפיה הערר נדחה הן מאחר שהעוררת קיבלה התראות מהמנהל האזרחי קודם לתפיסה שלא הועילו, הן לאור קיום הליך דומה שהוגש נגד העוררת ומנהלה שמתנהל במחוז דרום דבר אשר לא מנע מהם לחזור על ביצוע אותם מעשים, הן לאור קיומה של הרשעה סביבתית נגד העוררת בהליך אחר, הן לאור הממצאים שמלמדים שכלים אלה יכולים לשמש את העוררת באתרים אחרים בהסוואה כלשהי והן לאור ריבוי העבירות וכמות הפסולת שנטמנה.

יחד עם זאת - נקבע בהחלטה שככל שיחלוף זמן מהותי יותר אז ניתן לשוב ולהגיש את

הבקשה מחדש.

4. ביום 26/10/20 הגיש ב"כ החברה בקשה נוספת להחזרת התפוסים אליה צורפה חברת הנגב הירוק בע"מ שנטען לגביה שהיא הבעלים של שניים מהכלים.

הבקשה מתבססת בין היתר על החלטת בית-המשפט המחוזי בערר, שהשאירה פתח להגשת בקשה חוזרת עם חלוף הזמן.

בבקשה נטען כי החלטות בתיק נתנו כאשר החקירה הייתה בראשיתה ובפני בתי המשפט הייתה מונחת רק תשתית ראית ראשונה וכעת חלפו יותר מ-3 חודשים וניתן לצפות שהחקירה התקדמה ויש לבחון את הבקשה מחדש לפי הרקע העדכני של החקירה.

5. בהיבט המשפטי נטען כי יש לבחון נקיטה באמצעים חלופיים שפגיעתם פחות דרסטית במשיבות ושלמעשה משך הזמן הארוך שבו כלים אלה מושבתים יצר אצל החברה הרתעה ממשית שהפרת התנאים תביא לפגיעה מחודשת בה ותסב לה נזקים כלכליים כבדים נוספים.

6. בדיון התברר שתחנת המעבר נסגרה - מה שמקטין את הסיכון להישנות עבירות - ודאי להישנות בהיקף גדול, אך לא שולל לחלוטין ביצוע עבירות במקומות אחרים.

ב"כ החברה הפנה להחלטת שחרור תפוסים שניתנה בתיק 2052-08-20 (שלום באר שבע) דבר יצחקי נ. מ"י.

ב"כ המדינה הסביר שהחקירה על סף סיום ובעוד מספר ימים תובע יחל בהכנת כתב האישום.

7. בהחלטה יום 2.11.20 קבעתי כי מאז התפיסה חלפו 5 חודשים וכתב האישום יוכן "עוד השבוע" - מה שכמובן לא קרה.

בנסיבות אלו סברתי שעל אף חלוף הזמן מאז התפיסה ומאז ההחלטה קודמת - והקשיים הכלכליים שנגרמים למבקשות - ראוי להמתין להגשת כתב האישום - שיפרס את התמונה כולה בפני בית המשפט.

קבעתי שהבקשה נדחית - אך היה וכתב האישום לא יוגש עד ליום 4.1.21 - יהיה מקום להורות על החזרת התפוסים אם תוגש בקשה מתאימה.

8. ביום 17.12.20 הוגשה בקשה לעיון חוזר.

הבקשה נסמכת על החלטת בית המשפט המחוזי בחיפה (כב' השופט רניאל) - בעניין דומה - ע"ח 48361-10-20 אייל בן עזרי נ. המשטרה הירוקה - בה נקבע כי:

"התפיסה בוצעה לפי סעיף 6 (3) לחוק הגנת הסביבה (סמכויות פיקוח ואכיפה), דהיינו, לפי צו חיפוש שניתן על ידי בית משפט השלום בחדרה (כב' השופט א' קפלן) לפיו הוסמכה המשיבה לתפוס "כל מסמך או חפץ הדרושים לחקירה, לרבות כלי צמ"ה ורכב...". לא ניתנה כל סמכות לתפוס לצורך אחר כלשהו, מלבד הדרישה לחקירה. משהודיע ב"כ המשיבה שהחקירה הסתיימה, אין עוד בסיס לתפיסה על פי צו החיפוש, והיה על המשיבה לשחרר את התפוסים מיד עם תום החקירה."

9. בנימוקי ההחלטה שניתנו למחרת היום, נאמר:

"כלומר, התפיסה שהותרה למשיבה היא של כל מסמך או חפץ הדרושים לחקירה. אני דוחה את טענת ב"כ המשיבה כאילו הותר למשיבה לתפוס חפצים לצורך מניעת עבירה או לצורך חילוט עתידי. אף מילה בצו שהתיר לתפיסה לא יכולה לכלול את המטרות האלה. המטרה היחידה שלצורך מימושה מוסמכת המשיבה לתפוס חפצים היא שהחפצים דרושים לחקירה"

ובהמשך:

"אין המשיבה מוסמכת לעבור ממטרה למטרה של התפיסה, ועליה לפעול רק במסגרת סמכויותיה. סמכויות התפיסה ניתנו לה במקרה זה על פי צו החיפוש והן מוגבלות לכך שהחפצים דרושים לחקירה."

10. בדיון טען ב"כ המדינה: "בעניינינו התפיסה נעשתה לפי סמכות 6.2 לחוק להגנה על איכות הסביבה.

התפיסה מלכתחילה נעשתה בהתאם לסמכות הכללית שבעצם מלכתחילה היא הייתה מניעתית ולצורך חילוט.

מפנה להחלטת כב' השופט סילמן, שקבע שהתפיסה נעשתה לפי סעיף 32, שהוא הסעיף המקביל של המשטרה הירוקה, שבעצם מאפשר תפיסה מניעתית, תפיסת חילוט לפי פס"ד לרגו. זה השוני העיקרי בין התיק שלנו לבין התיק שבו נתן החלטה כב' השופט רניאל - שם התפיסה הייתה לפי צו חיפוש בלבד בלי שום סמכות תפיסה נוספת."

11. מנגד טען ב"כ החברה כי הצו שמכוחו נערכה התפיסה היה "אחיו התאום" של הצו שניתן בעניין בן עזרי, ולכן ברור שלא ניתן להגיע לתוצאה שונה.

12. לאחר הדיון קבעתי כי כמו ב"כ החברה - גם הח"מ סבור ששני המקרים דומים ומחייבים הכרעה דומה.

קבעתי שאינני רואה אפשרות חוקית להגיע לתוצאה שאליה הגיע כב' השופט רניאל שלטעמי - ובכל הכבוד הראוי - אינה נכונה.

סעיף 6 לחוק הגנת הסביבה (סמכויות פיקוח ואכיפה) תשע"א - 2011 מחיל על סיטואציית התפיסה וההחזקה את אותו משטר חוקי שקבוע בסעיף 32 לפקודת סדר הדין הפלילי.

13. קבעתי שאינני שותף לדעתו של כב' השופט רניאל - לפי רק עילות התפיסה המפורטת בצו החיפוש תבואנה בחשבון עת מתבקש בית המשפט להאריך את תוקף התפיסה.
עמוד 3

כל השיקולים המנויים בפקודת סדר הדין הפלילי הם שיקולים לגיטימיים לתפיסה ולהמשך תפיסה - ואינם יכולים להיחשב כשיקולים פסולים, זרים או לא חוקיים.

קבעתי שבהחלט ניתן להלום מצב שתפיסה נעשתה לצרכי חקירה - ובמהלך החקירה התברר שיהיה צורך לחלט את התפוסים בהמשך או שאין להחזירם גם כשאינם נחוצים עוד לחקירה - בשל החשש להישנות עבירות.

למיטב הבנתי - זה היה המצב ברע"פ 99'1792 אלי גאלי נ. מ"י.

14. קראתי פעם אחר פעם את הלכת לרגו ולא מצאתי בה אחיזה לקביעה **שלא ניתן** - אחרי התפיסה המקורית - להיזקק לעילת תפיסה שונה לצורך המשך התפיסה.

קבעתי שאני ער לכך שהחלטת כב' השופט רניאל מנחה את בתי משפט השלום - אך אינה מחייבת - וקיים חשש שמא הליכה בעקבותיה תקבע פרקטיקה שתסכל את כוונת המחוקק וגם תרבה התדיינויות.

לכן - דחיתי את הבקשה לעיון חוזר. (ועל החלטה זו לא הוגש ערר).

הבקשה הנוכחית:

15. ביום 31.12.20 הגיש ב"כ המדינה בקשה להארכת תוקף החזקת התפוסים ומועד הגשת כתב-האישום ב-21 ימים נוספים, בה נטען כי התובעים מטעם השרד להגנת הסביבה החלו במלאכת ניסוח כתב-האישום אך עקב החומר הרב בתיק והצורך לבצע פעולות חקירה נוספות, דרוש פרק זמן נוסף להשלמת החקירה וניסוח כתב-האישום - ניתנה החלטה על הארכת המועד עד להגשת תגובת הצדדים. התגובה הוגשה ביום 3.1.21 ואז קבעתי דיון במעמד הצדדים ליום 7.1.21.

16. בדיון טען ב"כ החברה (בשמה ובשם חברה נוספת הטוענת לבעלות על חלק מהכלים) כי בית המשפט לא היה מוסמך להאריך במעמד צד אחד את מועד החזקת התפוסים - גם לא עד לדיון במעמד הצדדים.

הוא תמך טענתו בבש"פ 998/05 - אותו קראתי בעיון ולא מצאתי בו שום קביעה כזו - להיפך - עולה מהכתוב שם שכן ניתן לתת צו ביניים עד לדיון בבקשה - והדברים ברורים - אחרת הדיון יהפוך לאקדמי. בסה"כ הדחייה הייתה מיום 1.1.21 ל 7.1.21 אורכה קצרצרה.

עוד טען ב"כ החברה כי הוא עומד על החזרת התפוסים כבר היום - בערבות בנקאית שלא תעלה על 200,000 ₪ לכולם יחד - משום שלדעתו סיכויי ההרשעה נמוכים וגם במקרה של הרשעה - סיכויי החילוט נמוכים - בשים לב לזמן הרב שהתפוסים מוחזקים בידי המדינה - מה שמהווה "ענישה כלכלית" עוד בטרם הרשעה.

17. מנגד טענו ב"כ המדינה שבידם להגיש כתב אישום כבר ביום א' הקרוב - אבל שעדיף שכתב האישום יוכן בניחותא תוך הפעלת שיקול דעת באשר לזהות הנאשמים - מה שאולי יביא לצמצומו.

18. ב"כ החברה התנגד לכל אפשרות שאינה החזרה מידית של התפוסים.

דין והכרעה:

19. ממה שהבנתי מחומרי החקירה שהוצגו בפני - הסיכוי להרשעה גבוהה והנזק הסביבתי שנגרם גם הוא גבוה. החילוט בתום ההליך אפשרי - אך אינו ודאי - ובכל מקרה די ברור שבית המשפט לא יורה על חילוט כל התפוסים - ששויים עצום והם מוחזקים בידי המדינה כבר זמן רב - כלומר החברה כבר שילמה מחיר כלכלי כבד במניעת השימוש בהם.
20. יצוין שלפי ההחלטה האחרונה בעניין זה - אם המדינה לא תגיש כתב אישום עד ליום 4.1.21 ניתן יהיה להחזיר את התפוסים בעקבות בקשה שתוגש - כלומר הם לא יוחזרו באופן אוטומטי.
21. **בשים לב לאורכה המתבקשת שהיא קצרה -לשווי התפוסים ולסיכויי החילוט - אני קובע שאם כתב האישום לא יוגש עד ליום 10.1.21 בשעה 17.00 - התפוסים יוחזרו כנגד הפקדת ערבות בנקאית לא מוגבלת בזמן בסכום של 500,000 ₪ ושעבוד התפוסים ופוליסות הביטוח שלהם לטובת המדינה.**

המזכירות תמציא החלטה זו לצדדים.

ניתנה היום, כ"ג טבת תשפ"א, 07 ינואר 2021, בהעדר
הצדדים.